

Halk tünemények, alig élő fátyolképek, inkább képzelt, mint hallható zenedarabok, a Krúdy Gyula Szindbád-tárcái, élet, amely ott finom, mint az életről való képzelet. Az a csodálatos, festhetetlen szín van Szindbád történeteiben, amely a régi fotográfiákon teszi nemesebbé az arcokat, amely ócska tükrökre lehel, megőrzött selymeket, illatosít, antik ékszerek köveit teszi gyöngédekké és bánatosakká. Ahogy Szindbád mesél, gyengédebb és érzékenyebb a muzsikás cigányok üveg-hangjainál, az ember régi hangszereket képzeli, clavecint vagy viole de Gambe-ot. A Szindbád-tárcák harmadik-negyedik sorában már érezned kell azt a bánatos s mégis könnyű, illatos mélaságot, amely olyan nekem, mint mikor az erdőben halkán elered az eső. Félek, hogy a leheletemmel elfúvnom a betűket, mikor Krúdy tárcáit olvasom, nem, a szívembe szívtam a kis betűket, sorokat, hiszen én vagyok ez, énrólam szól, nekem írta. (Szép Ernő)